

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.915 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en zijn advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit de stad Bammatyurt in de Russische deelrepubliek Dagestan.

Op 20 september 2006 diende u samen met uw echtgenote X (O.V. 5.970.495) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. In deze werd op 20 december 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-generaal, om reden van het bedrieglijke karakter van uw asielverklaringen. U diende hiertegen geen beroep in, en noch u, noch uw vrouw keerden terug naar jullie land van herkomst.

Op 17 december 2007 vroeg u samen met uw echtgenote opnieuw het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten.

U verwees naar de in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde asielproblemen, maar voegde daar een aantal originele documenten aan toe.

Het betreft hier twee convocaties, waarin u respectievelijk op 6 maart 2007 en 18 juli 2007 opgeroepen wordt door de rechtbank in Khasav Yurt, en vier verslagen van huiszoekingen dd

12 april 2007, 25 oktober 2007, 4 december 2007 en 21 februari 2008. U toonde eveneens de enveloppe waarin deze documenten aan u overhandigd werden.

U legde eveneens een aantal documenten voor, die u reeds in het kader van het eerste asielaanvraag toonde, namelijk uw huwelijksakte, uw geboorteakte en die van uw vrouw, zoon Vislan en dochter Inna, en uw rijbewijs.

Verder is er nog een attest dat betrekking heeft op de geboorte van uw jongste zoon Albert."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Ter verklaring van uw asielmotieven in het kader van uw tweede asielaanvraag, verwees u naar de motieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft aangehaald, meer bepaald dat u door kadyrovtsi werd meegenomen omwille van uw neef Tachajev Eldar, die samen met zijn vrienden betrokken was bij een schietpartij.

Hoewel u zelf niets met dit incident te maken had, werd u opgepakt en vreesde u dat dit u opnieuw zou overkomen. Deze motieven werden reeds besproken bij de behandeling van uw eerste asielaanvraag en de Commissaris-generaal oordeelde toen al dat de desbetreffende verklaringen ongeloofwaardig zijn.

De nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voor legt, zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielmotieven kunnen herstellen.

In de eerste plaats legde u een aantal documenten voor, aan de hand waarvan u wil aantonen dat u sinds uw vertrek uit Dagestan nog steeds gezocht wordt.

Het betreft hier twee convocaties, waarin u wordt opgeroepen om te verschijnen voor de rechtbank in Khasav Yurt op 6 maart 2007 en op 18 juli 2007 .

Er kunnen echter een aantal bemerkingen worden gemaakt in verband met deze documenten: deze convocaties bevatten enkel de informatie dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige (benadeelde).

Hieromtrent verklaarde u dat het de tactiek is van de Tsjetsjeense kadyrovtsi, om u zo via de stedelijke afdeling (de rechtbank in dit geval) van de stad Khasav Yurt op te sporen (CGVS II p. 9).

Gezien beide convocaties geen expliciete verwijzing bevatten naar de ernst en het motief van de vervolging van uw persoon en gezien de initiële asielmotieven, waar naar deze convocaties volgens u verwijzen, als bedrieglijk werden beoordeeld in het kader van uw eerste asielaanvraag, kan niet worden gesteld dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen kunnen herstellen.

Wat betreft de vier verslagen van huiszoeking, deze geven louter aan dat er huiszoekingen hebben plaats gevonden in uw woning en schuur. Er wordt niet vermeld waarom of in het

kader van welk onderzoek de huiszoekingen werden georganiseerd. Er werden tijdens deze onderzoeken geen voorwerpen of documenten meegenomen door de medewerkers van de ROVD van de stad Khasav Yurt.

Bijgevolg vermogen deze verslagen van huiszoeking niet bovenstaande beslissing te beïnvloeden.

Verder moet ook worden vastgesteld dat de verklaringen die u tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde, eveneens niet vermogen uw geloofwaardigheid te herstellen.

In concreto betreft het hier de verklaringen die u tijdens uw tweede gehoor aflegde, om de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de duur van het vervoeren van uw neef en zijn vrienden, te weerleggen.

U gaf bij uw eerste asielaanvraag aanvankelijk aan dat het vervoeren van die personen in totaal ongeveer anderhalf uur duurde. Nog tijdens hetzelfde interview zei u dat het zo'n drie uur had geduurd en dat u rond zes uur thuis kwam, toen het al donker was (CGVS I dd 08/11/2006 p. 23-25). Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat het vervoeren in totaal ongeveer zeven uur in beslag had genomen, en dat u voor u naar huis keerde, nog langs een vriend gepasseerd was en dat het daarom al donker was, toen u thuis kwam rond 21u30 (verslag DVZ, CGVS II p. 7).

Het kan toch wel vreemd genoemd worden, dat u het bezoek aan die vriend pas vermeldt naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, terwijl u tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag toch uitgebreid bevraagd werd op dit punt.

U werd zelfs toen al geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden, maar vermeldde op geen enkel moment het bezoek aan uw vriend.

Gezien de opeenvolging van verschillende versies van deze feiten kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen terzake.

Bovendien konden er nog bijkomende tegenstrijdigheden worden gevonden in uw verklaringen, meer bepaald in verband met uw verblijf in Moskou.

Zo verklaarde u dat het appartement, waar u van 24 juli 2007 tot 16 september 2007 samen met uw vrouw Lalayeva Zaira (O.V. 5.970.495) en kinderen verbleef in afwachting van jullie vertrek naar België, uit drie kamers bestond (CGVS II p. 6).

Echter, bij uw eerste gehoor op 08 november 2006 vermeldde u twee kamers (CGVS I dd 08/11/2006 p. 14), en ook uw echtgenote sprak over twee kamers (CGVS LALAYEVA II p. 4).

Daarnaast verklaarde u tijdens beide gehoren dat Rustam, de man die het appartement in Moskou voor jullie had geregeld, niet bij jullie aanwezig was op dat appartement en dat u hem nauwelijks had gesproken (CGVS I dd 08/11/2006 p. – CGVS II p. 6). Uw vrouw daarentegen gaf aan dat Rustam vaak aanwezig was op het appartement en dat hij steeds in uw buurt was, dit wil zeggen in dezelfde kamer als u (CGVS LALAYEVA II p. 4-5).

De vastgestelde tegenstrijdigheden geven er aanleiding toe de verklaarde klandestiene vlucht (CGVS eerste asielaanvraag, p. 13-14; DVZ eerste asielaanvraag, vragen 17, 20, 40) uit uw herkomstland in twijfel te trekken.

Bijgevolg, gezien de door u aangebrachte elementen in het kader van uw tweede asielaanvraag niet vermogen de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen te herstellen, kan dan ook evenmin in het kader van uw tweede asielaanvraag worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging, en gezien u geen melding maakt van andere problemen in uw land van herkomst in geval van een terugkeer, dient dan ook te worden geoordeeld dat in uw hoofd evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Wat betreft het door u voorgelegde rijbewijs, de geboorteaktes van u, van uw vrouw en twee oudste kinderen en uw huwelijksakte; deze documenten hebt u reeds bij uw eerste asielaanvraag getoond en ze werden dan ook besproken in de beslissing die naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag werd genomen.

Het attest met betrekking tot de geboorte van uw zoon Albert werd op 10 januari 2008 afgeleverd door de burgerlijke stand van Tienen en heeft geen betrekking op de door u ingeroepen asielmotieven.”

4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de materiële en van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij laat gelden dat de documenten die hij neerlegt immers samen met zijn verklaringen als een geheel dienen te worden beoordeeld en niet afzonderlijk.

Hij stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, zodat zij minstens als een begin van bewijs dienen te worden beschouwd van de vervolging die hij stelt te hebben ondergaan.

Hij stelt, aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot het vervoeren van zijn neef en vrienden, dat hij niet anders kan dan bevestigen dat hij op de terugweg naar zijn woning is gestopt bij een vriend in een tankstation.

Hij benadrukt echter dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn beide asielaanvragen zeer gespannen was en dat dit zich uitte door het feit dat hij zeer onsamenhangende verklaringen aflegde, zoals vastgesteld door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal tijdens zijn tweede asielaanvraag. Hij stelt dat deze vaststelling de ambtenaar van het Commissariaat-generaal had moeten bewegen tot begrip voor een bepaalde onduidelijkheid door hier verdere vragen over te stellen.

Hij stelt, aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot het aantal leefruimtes in het appartement in Moskou waar ze voorafgaand aan hun vlucht hebben verbleven, dat hij met zijn verklaring dat er drie kamers waren wilde aanduiden dat het appartement naast twee kamers ook een keuken omvatte.

Hij verklaart de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de al dan niet frequente aanwezigheid van ene Rustam in boven vermeld appartement door het feit dat Rustam weliswaar niet veel aanwezig was noch constant vertoefde in het appartement, maar alle belangrijke dingen regelde voor hem en zijn echtgenote, zoals levensmiddelen.

Hij voegt hier aan toe dat deze zogenaamde tegenstrijdigheid bovendien niet de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, maar enkel de omstandigheden van zijn vlucht.

In acht genomen wat voorafgaat, stelt verzoeker, dient geloof gehecht te worden aan zijn asielrelaas en dient hij bijgevolg erkend te worden als vluchteling, minstens dient hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

5. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. De zorgvuldigheidsverplichting, die aan de Commissaris-generaal de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, werd aldus niet geschonden.

De Raad merkt verder op dat de formele motiveringsverplichting, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker voert echter ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt dient te worden onderzocht.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd tijdens zijn eerste asielaanvraag. Meer bepaald zou verzoeker zijn meegenomen, vastgehouden en mishandeld door kadyrovtsi omdat hij rebellen zou hebben vervoerd zonder te weten dat het rebellen waren (zie verhoorverslag van 19 maart 2008, p. 4).

De Raad stelt vast uit het administratief dossier dat dit asielrelaas tijdens verzoekers eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal als ongeloofwaardig werd beoordeeld bij beslissing van 15 december 2006 omdat verzoeker ernstige tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in, zodat deze beslissing definitief is geworden, en de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas vaststaat.

De bevoegdheid van de Raad is, overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel “non bis in idem” dat geen tweemaal wordt geoordeeld over dezelfde zaak, dan ook beperkt tot de door verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag aangebrachte nieuwe elementen én in casu tot de vraag of deze elementen van aard zijn de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas alsnog te herstellen.

Wat betreft de documenten die verzoeker aanbrengt, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 23 juni 2008 voorbij gaat aan de motivering van de bestreden beslissing die aangaande de convocaties stelt dat *“deze convocaties bevatten enkel de informatie dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige (benadeelde)”* en, aangaande de verslagen van huiszoeking, dat *“er wordt niet vermeld waarom of in het kader van welk onderzoek de huiszoekingen werden georganiseerd”*.

De Raad zou de bewijskracht van de voormelde documenten overtreffen indien hij deze zou aannemen als bewijs van het door verzoeker gerelateerde relaas.

Verzoeker legde ter terechtzitting een document neer dat volgens zijn verklaringen een proces-verbaal is van een huiszoeking die uitgevoerd is op 15 juli 2008 in zijn woning in Bammatyurt.

De Raad stelt vast dat dit document niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging.

De Raad neemt dit stuk, overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging.

Wat betreft de tegenstrijdigheid met betrekking tot het vervoeren van zijn neef en vrienden, stelt de Raad vast dat deze steun vindt in het administratief dossier.

Verzoeker verklaarde inderdaad achtereenvolgens dat het vervoeren van die personen anderhalf uur (zie verhoorverslag van 8 november 2006, p.24), drie uur (zie zelfde verhoorverslag, zelfde p.) en zeven uur (zie verhoorverslag van 19 maart 2008, p.7) duurde. Verzoeker verklaarde bovendien nooit tijdens zijn eerste asielaanvraag dat hij op zijn terugweg naar huis stopte bij een vriend die in een tankstation werkte, niettegenstaande hem volgende vraag werd gesteld: *“Hoelang was u onderweg: u vertrok van bij u thuis, u vervoerde hen naar Gamiyach en dan ging u naar huis: Hoe laat was u terug thuis?”* (zie verhoorverslag van 8 november 2006, p.23).

De Raad meent dat een beweerde toestand van spanning tijdens de verhoren dergelijke onsamenhangende verklaringen niet kunnen verklaren. Iedere asielaanvraag gaat immers, wegens de aard zelf van een asielaanvraag, gepaard met stress, en van bepalende ervaringen in iemands leven kan worden verwacht dat deze dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Ook de tegenstrijdigheid aangaande het aantal kamers in het appartement in Moskou waar hij voorafgaand aan zijn vlucht verklaarde te hebben verbleven, vindt steun in het administratief dossier.

Terwijl verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat “zij (lees: zijn echtgenote) was met de kinderen in 1 kamer en ik in een andere kamer” (zie verhoorverslag van 8 november 2006, p.14), antwoordde verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag op de vraag “Hoeveel kamers?” met “Drie” (zie verhoorverslag van 19 maart 2008, p.6). Verzoeker spreekt dus nooit over een keuken, maar over kamers in de letterlijke betekenis van het woord.

Terwijl verzoeker op de vraag “(appartement) Voor u en uw gezin, of was Rustam daar ook, of andere mensen?” beantwoordde met “Neen, wij waren daar alleen” (zie voormeld verhoorverslag, zelfde p.), stelde verzoekers echtgenote dat Rustam in het appartement woonde en altijd in de buurt van verzoeker was (zie verhoorverslag van 19 maart 2008, p. 4).

De Raad onderstreept de ernst van deze tegenstrijdigheden aangezien ze de omstandigheden van de illegale vlucht van verzoeker uit zijn land van herkomst betreffen; ze maken dan ook dat zijn beweerd illegale vertrek geloofwaardigheid verliest.

In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen; er kan dan ook niet besloten worden tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die aanleiding zouden geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus; de Raad beschikt evenmin over dergelijke aanwijzingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 oktober 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.